25 Μαΐου 2021

Φοβερός πόλεμος με δαιμόνια υπερηφανείας

/ Θαυμαστές διηγήσεις / Ορθόδοξη πίστη

Από το βιβλίο «Από την Ασκητική και Ησυχαστική Αγιορείτικη Παράδοση»

Διηγήθηκε Γέρων: «Κάποτε ήρθαν και με προσκύνησαν τα δαιμόνια, ενώ έψελνα το Χερουβικό και είχα φθάσει στο “καί τῇ ζωοποιῷ Τριάδι”. Έρχονται λοιπόν πέντε δαίμονες, ένας μεγάλος αξιωματικός με πηλίκιο και κάτι σήματα δαιμονικά, γαλόνια και κέρατα που έβγαιναν δίπλα απ’ το πηλίκιο, και τέσσερις μικροί

μαλλιαροί, και πέφτουν στα γόνατα μπροστά μου. Ο μεσαίος, ο αξιωματικός, είχε το ένα πόδι γονατιστό και το άλλο μισολυγισμένο όπως οι καθολικοί και μου λέε: “Είσαι σπουδαίος ψάλτης! Είσαι θαυμάσιος! Είσαι άφθαστος!”. Είχε το κεφάλι ψηλά, ενώ οι άλλοι τέσσερις είχαν το κεφάλι κάτω. Εγώ μονολόγησα: “Τα δαιμόνια θα μου πάρουν το μυαλό. Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με. Κύριον τον Θεόν μας προσκυνήσωμεν και Αυτώ μόνω λατρεύσωμεν”. Αμέσως έγιναν άφαντοι. Αυτά εν ριπή οφθαλμού. Εγώ αγρίεψα μέσα μου. Σκέφθηκα: “Αυτός που δεν δέχεται να προσκυνήση τον Θεό και να πη ελέησον με ο Θεός, ήρθε να προσκυνήση εμένα να με κάνη συμμέτοχο στην υπερηφάνειά του; Αγρίεψα και άρχισα να λέω το “Τριάδι” του Παπανικολάου. Μόλις τελείωσα, μου λένε οι πατέρες: “Τι Τριάδι ήταν αυτό! Πανηγύρι μας έφερες”. “Ε, λέω, καμμιά φορά μας πιάνουν και τα μεράκια”.

»Μετά την τράπεζα συναντώ στην αυλή ένα μοναχό αγιορείτη, όχι του Μοναστηριού, που ήταν παρών στην Λειτουργία. Τον χαιρέτισα και μου λέει:

— Βρε, τι ήταν αυτό σήμερα! Τι ωραία ψαλμωδία! Μας ανέβασες στον ουρανό. Νιώσαμε κατάνυξη.

— Όχι εγώ, ο πατήρ τάδε, του είπα.

— Ποιος πατήρ τάδε. Εσύ, η δική σου φωνή, και μου είπε και διάφορα επαινετικά λόγια.

»Τον βάζω μετάνοια και πάω να φύγω. Έρχεται ο σατανάς δίπλα μου· τον έβλεπα και μου λέει: “Όταν σου λέω εγώ να ακούς. Είσαι άφθαστος, εσύ έπρεπε να πάρεις δίπλωμα έξω και να είσαι δάσκαλος”.

»”Πίσω μου δαίμονα”, λέω. Τι ήθελα να ‘ρθώ από δω να συναντήσω τον μοναχό να ακούσω όλα αυτά.

»Βγήκα έξω και κίνησα για τον κήπο. Ο διάβολος από κοντά μου. Ενώ έβλεπα, βάδιζα, δεν ξέρω πώς, πήρε το πνεύμα μου ο σατανάς και με ανέβασε ψηλά, πολύ ψηλά και έβλεπα τον κόσμο σαν μυρμήγκια κάτω.

— Εσύ δεν είσαι τυχαίος, μου έλεγε ο σατανάς, εσύ δεν ξέρεις τι κουβαλάς.

— Τι κουβαλάω, βρε σατανά, ό,τι κουβαλάς και συ κουβαλώ κι εγώ. Φύγε από κοντά μου. “Θεέ μου, βοήθησέ με”. Τι είναι αυτό σήμερα. Θα μου πάρει τα μυαλά ο σατανάς. “Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με”.

»Άρχισα να φουσκώνω από υπερηφάνεια, αλλά είχα και λίγο επίγνωση και είπα: “Θεέ μου, δεν θέλω τέτοιες επάρσεις”.

»Μπαίνω στον κήπο, αυτός από κοντά. Αυτός τα δικά του, εγώ τα δικά μου. Δεν υπάρχει χειρότερο δαιμόνιο από το δαιμόνιο της υπερηφανείας. Προχώρησα πιο μέσα στον κήπο, μήπως και φύγη. Τίποτα. “Πάει”, είπα, “θα δαιμονισθώ”. Τότε έπεσα στα γόνατα με το ράσο που φορούσα στην Εκκλησία, και έκλεγα. Δεν έδινα σημασία τι μου έλεγε ο σατανάς, εγώ τα δικά μου. “Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με”, δύο-δυόμισι ώρες είχα μέσα στον ήλιο. “Δεν θέλω”, έλεγα, “τέτοιες επάρσεις, τέτοιους λογισμούς. Εγώ θέλω, Χριστέ μου, να σε προσκυνώ πάνω στον Σταυρό. Εγώ είμαι ένας αμαρτωλός και τίποτα παραπάνω”. Αυτός έλεγε τα δικά του. Μούσκεψε το χώμα από τα δάκρυα, σαν να είχε τρέξει βρύση. Κάποια στιγμή έφυγε εκείνο το νέφος και ο σατανάς μαζί. Κατάλαβα ότι προσγειώθηκα. Ένιωσα την ανάγκη να προσκυνήσω τα πόδια του Εσταυρωμένου. Σηκώθηκα, ευχαρίστησα τον Κύριό μας και την Παναγία, έβαλα λίγες μετάνοιες και έφυγα κλαίγοντας.

»Έπειτα σκέφθηκα ότι, για να έρθουν να με πειράξουν τα δαιμόνια τόσες φορές, κάτι βρήκαν μέσα μου. Φαίνεται ότι “λάγκευα”1 προς τον εγωισμό. Γι’ αυτό χρειάζεται προσοχή και ταπείνωση».

Έκλινα, στόχευα, προσανατολιζόμουν.

Πηγή: impantokratoros.gr